Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 14	15. Juli 1906.	55. Aargang

Har Almagt at gøre med Ulykker?

(Af Præsident Joseph F. Smith.)

Præsident Joseph F. Smith skriver til „Improvement Era" for Juni 1906 som følger:

De forskellige religiøse Blade, som udkomme her i Landet, have i den senere Tid med megen Interesse omtalt den store Ødelæggelse, der har hjemsøgt San Francisco, men disse Skrivelser ere som oftest ikke beregnede paa at forøge Troen paa den Almægtige hos Mennesket. Mange tro nemlig, at Gud har intet at gøre med saadanne Ødelæggelser, og at Herrens Hensigt med disse Hjemsøgelser ikke er for at paaminde Menneskene om deres Synd eller kalde dem til Omvendelse. Der siges saaledes i et af disse Blade, at saadanne Ødelæggelser staa ikke i nogen Forbindelse med Menneskets Synder, thi sligt har jo fundet Sted siden Verdens Begyndelse. Den almindelige Mening blandt de forskellige protestantiske religiøse Ledere er, at Herren har kun lidet eller maaske slet intet med Naturen og dens Love at gøre; at hvis den mageløse Ødelæggelse fandt Sted ifølge Herrens Villie og var bestemt som en Straf over det ugudelige San Francisco, (hvilken By omtales aabent og frit som en meget henfalden By), da menes der, at kun den By burde blevet revset, og ikke de andre smaa Byer, som slet ikke vare saa grundfordærvede, men som alligevel i dette Tilfælde lede lige saa meget, som den større og mere ugudelige Stad.

Dette synes jeg er en forkert Bedømmelse af Sagen; saadan Hjem-

søgelse er ikke Enden paa det Hele. Herren som en barmhjertig Fader tillader kun disse Ødelæggelser at ramme hans Børn, for at han derved senere kan bringe dem Forløsning. Efter Uvejrets Rasen og saadan Ødelæggelse, som ofte ramme de retfærdige saa vel som de uretfærdige lige haardt, og overvælder den ugudelige saa vel som den retskafne, da sker det ofte, at Daggryet begynder at vise sig klart og herligt, og bebuder Frelsens herlige Dag for de hjemsøgte.

I det omtalte Tilfælde kan man meget let se Guds Naade, thi Tabet af Liv vilde have blevet meget større, hvis Jordskælvet havde indtruffet paa en Tid, da Teatrene vare fyldte med Folk, eller paa en Tid af Dagen, da Folk vare mere i Bevægelse. Tabet af Menneskeliv vilde da have blevet langt større og forfærdeligere. Desforuden nævnes der Hundreder af Tilfælde, hvor mange ved Forsynets Styrelse undgik Ødelæggelse, hvilket for mig tjener som Bevis paa, at Forsynets beskyttende Haand var over Folket, endog i denne frygtelige Katastrofe; og at det, som Herren saaledes lod ske, havde til Hensigt at hendrage Menneskenes Opmærksomhed paa den Almægtiges Kraft; idet han ligesom pegede paa Menneskets Synd og Ugudelighed, ikke alene paa Synden i den hjemsøgte By — thi der findes paa andre Steder Folk, der ere lige saa ugudelige som Indbaanerne i San Francisco — men det var en Paamindelse til alle Mennesker allevegne om, at alle maa tage mod Advarslen og omvende sig fra deres Synder.

Hvad enten Menneskene ere gode eller onde, maa de (hvis de befinde sig paa saadanne Steder, hvor Herren har besluttet at udføre sine vise Hensigter) ofte lide med Resten i den almindelige Ødelæggelse. Saaledes sker det ofte, at den retfærdige lider for den uretfærdige; men intet fornuftigt Menneske bør derfor sige, at Herren er uretfærdig. Kristus, som var den mest retfærdige af alle, led for de uretfærdige. Hans Aasyn og Skikkelse var herligere end nogen anden af Guds Børn, men da det formedelst Guds Visdom var beskikket, at han, som var uden Synd, skulde lide for Verdens Synd, hvorfor skulde da ikke et ufuldkomment Menneske lide tilligemed den uretfærdige, omendskønt hans Levnet maaske kan have været bedre end hans Naboes?

Iblandt den store Menneskemasse overalt i Verden eksisterer der megen Uretfærdighed og Synd, saavel i det sociale som i det religiøse Liv, og i Samfundslivet i Almindelighed; og tillige udvises der en stor Ufølsomhed og Ringeagt overfor Guds Almagt og vor himmelske Faders Hensigter.

For at bibringe Mennesket sin Mening og Hensigt er det uden Tvivl nødvendigt, at hans Mellemkomst og Mægling ved Hjælp af Naturens Kræfter finder Sted. Herrens Hensigter ville blive udførte, selv om Mennesket skulde blive overvældet af Naturens Kræfter, for at de paa denne Maade kunne bringes til en Forstaaelse og Realisation om hans

Villie. Saa længe Forholdene forblive saaledes, som de ere i Verden for nærværende, er der ingen, der vil blive fritagen for disse Hjemsøgelser. Om nogen „lider som en Kristen, da skamme han sig ikke, men ære Gud i den Del. Thi det er Tiden, at Dommen skal begynde fra Guds Hus; men begynder den først fra os, hvad Ende vil det faa med dem, som ikke tro Guds Evangelium? Og dersom den retfærdige neppeligen frelses, hvor vil den ugudelige og Synderen komme frem? Derfor skulle og de, som lide efter Guds Villie, befale ham, som en trofast Skaber deres Sjæle ved at gøre godt." (1. Petri 4: 16-19.)

„Hvor ofte har jeg kaldet eder ved mine Tjeneres Mund, ved Engles Sendelse, ved min egen Røst, ved Tordens Røst, ved Lynets Røst, ved Jordskælvs Røst, ved stor Hagel, ved Hungersnøds og alle Slags Pestilenſers Røst, ved en Basuns gennemtrængende Lyd, ved Doms Røst og ved Barmhjertigheds Røst den ganske Dag, og ved Æres og Hæders Røst, og det evige Livs Rigdom, og jeg vilde have frelst eder med en evig Salighed, men I vilde ikke." (Pagtens Bog 43. Kap. 25. Vers.

Uagtet vi som Sidste-Dages Hellige erkende vore egne Svagheder, og ofte skælve under samme, tro vi som et Folk, at store Straffedomme ville ramme Verden, grundet paa den Synd og Ugudelighed, som eksisterer. Vi tro fuldstændigt paa Beretningen, som findes i den hellige Skrift om, at Ødelæggelse skal hjemsøge Nationerne som Tegn paa Kristi Doms Time. Vi tro, at Herren regerer saavel i Ilden som i Jordskælvet, i Havets Brusen som i de vulkanske Udbrud, samt i Tornadoen og overalt. Ham alene anerkende vi som Mesteren, der styrer Naturens Love; og villigt samt ydmygt erkende vi hans Almagt i alle Ting. Vi tro, at Herren lader Ødelæggelse hjemsøge Menneskene, for at de skulle anerkende hans Almagt og Hensigter, saa at de kunne omvende sig fra deres Synder og berede dem for Kristi anden og herlige Tilkomst, naar han kommer for at regere i Retfærdighed paa Jorden.

I Mormons Bog (3. Nephi Bog 21:14-22), læse vi:

„Ja, ve Hedningerne, dersom de ikke omvende sig, thi det skal ske paa den samme Dag, siger Faderen, at jeg vil udrydde dine Heste midt af dig, og jeg vil fordærve dine Vogne, og jeg vil udrydde Stæderne af dit Land, og nedbryde alle dine Befæstninger; Og jeg vil lade udrydde Trolddom af din Haand, og du skal ikke mere have Spaamænd; Dine udskaarne Billeder og dine oprejste Afguder vil jeg ogsaa udrydde midt ud af dig, og du skal ikke mere tilbede dine Hænders Gerning. Og jeg vil oprykke dine Lunde midt ud af dig, og jeg vil ødelægge dine Stæder.

Og det skal ske, at al Løgn og Bedrageri og Misundelse og Trætte og Præsteliſt og Horeri skal blive afskaffet. Thi det skal ske, siger Faderen, at hvo, som paa den Dag ikke vil omvende sig og komme til min elskelige Søn, dem vil jeg udrydde af mit Folk, o, Israels Hus. Og

jeg vil udføre Hævn og Vrede over dem, ja over Hedningerne, saadan som de ikke have hørt."

Vi tro bestemt, at Zion — hvilket er de rene af Hjertet — vil blive bevaret, hvis de ville vise Lydighed til alt, hvad Herren har befalet dem; men i modsat Tilfælde vil endogsaa Zion blive hjemsøgt af svære Plager. „Men dersom hun ikke gør, hvad jeg har befalet hende, vil jeg hjemsøge hende efter alle hendes Gerninger, med svære Lidelser, med Pest, med Plager, med Sværd, med Hævn, og med fortærende Ild." (Pagtens Bog 97. Kap. 26. Vers.)

Og disse Ting ville ske, for at Zions Folk kunne blive belærte om om at vandre paa Herrens Veje og stole paa ham, som er Sandheden og Lyset, vor Gud og vor Frelser.

Om vi villigt yde af vore Midler, hvilket de Sidste-Dages Hellige med Rette have gjort, og som vi paa en meget liberal Maade have vist siden den forfærdelige Hjemsøgelse, der har ramt vor Søsterby i Vest, da vise vi ved vor Gerning, at vi tro, vi maa gøre alt, hvad der staar i vor Magt for at staa de lidende bi, og udvise broderlig Venskab og Sympati overfor alle Mennesker — noget vi selv gøre Krav paa fra vore Medskabninger og fra Herren.

Men vi tro, at disse skrækkelige Naturomvæltninger og Ødelæggelser paa Liv og Ejendom blive tilladte af Herren for hans Børns Godes Skyld; thi derved faa de Lejlighed til at vise, deres Medfølelse overfor andre, og til at lægge deres gode Egenskaber for Dagen.

Vi tro endvidere, saadanne Ødelæggelser bebude Tegnene paa Guds endelige Dom, og tjene til Tugtemestere til at belære Folket om at berede sig ved et retskaffent Levnet for Frelserens Komme for at regere paa Jorden, naar hvert Knæ skal bøje sig for ham, og hver Tunge bekende, „at Jesus er Kristus til Gud Faders Ære".

Dersom disse Lektier kunde blive indprentede paa os og paa Folket i vort Land, da vilde de Kvaler og Tab af Liv samt de indtrufne sørgelige og smertefulde Begivenheder, skrækkelige som de vare, ikke have fundet Sted forgæves.

Tale af Apostel Orson F. Whitney,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 13. Maj 1906.

Ældste Whitney læste det 14. Vers af Matthæi 24. Kapitel, der lyder saaledes:

„Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme."

„Dette", sagde Taleren, „vare de Ord, som Jesus talte til sine Disciple, som Svar paa et Spørgsmaal, de rettede til ham angaaende

Tegnene, der skulde gaa forud for hans anden Tilkommelse og Verdens Ende. Frelseren havde just grædt over Jerusalems Indbyggere, som havde dræbt Profeterne. Han sagde til dem: „Eders Hus skal lades eder øde, og I skulle fra nu af ikke se mig, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!" (Matth. 23:38, 39.)

Med Verdens Ende menes Enden paa Synd og Ugudelighed, og at Retfærdighed og Fred skal herske i dets Sted. Kristus nævnte visse Tegn, der vilde gaa forud for den forventede Tid, naar Ondt skulde ophøre og Retfærdighed blive fremherskende. Iblandt de Tegn, der skulde gives, vare de skrækkelige Ødelæggelser, som ville finde Sted formedelst Elementernes Oprør; falske Kristi og falske Profeter skulle opstaa og skulle forføre mange; men dette var kun Begyndelsen til Veerne, Enden var ikke endda. Et af de store Tegn paa Kristi anden Komme var Forkyndelsen af Evangeliet til alle Nationer paa Jorden. Evangeliet er et glad Budskab, som skulde gaa forud for Rigets Oprettelse. Guds Profeter i alle Tidsaldre have set hen paa den Tid, da der skulde blive oprettet et Rige paa Jorden, som ikke skulde være af menneskelig Opfindelse. Profeterne, Poeterne og alle de vise Mænd i forskellige Tidsaldere have set frem til en Tid, da al Ugudelighed skulde ophøre og Retfærdighed ene regere, da man vilde finde en Broder og en Ven allevegne, og hvor Nationerne ikke længere skulle sætte sig op imod hverandre.

Et saadant Rige var det, at Profeten Daniel profeterede om — et Rige, som fremstilledes ved den lille Sten, der blev udhuggen af Bjærget foruden Hænder, og som tilsidst skulle fylde den ganske Jord."

Ældste Whitney sagde, at han troede, at alle de tilstedeværende vilde indrømme, at der vilde komme en Tid, da Frelseren skulde komme og regere paa Jorden.

For at berede Menneskene for denne herlige Dag bliver Evangeliet nu prædiket overalt i Verden, og formedelst Lydighed til dets Love og Ordinancer kunne Menneskene blive beredte for Herrens Komme. I forrige Dage udsendte Jesus sine Apostle for at prædike Evangeliet til al Skabningen. Forkyndelsen af Saliggørelsens Budskab er en vigtig Handling, og fører med sig en Advarsel til alle Mennesker, og dersom en saadan guddommelig Befaling bliver forkastet, da vil den medføre Fordømmelse.

Ældste Whitney oplyste de tilstedeværende om, at de Sidste-Dages Hellige ikke troede, at Evangeliets Forkyndelse paa Kristi Tid var Begyndelsen, men at det samme Evangelium havde været prædiket før den Tid. Evangeliet er evigt, det har altid eksisteret. Et Evangelium, der er bestemt til Frelse for alle Mennesker maa give den samme Lejlighed til alle og maa være evigt i sin Beskaffenhed, og i dets Anvendelse maa det være ligedan til alle. Det maa være lig Solen, der lader sine Straaler lyse paa de retfærdige saavel som paa de uretfærdige, eller som

Duggen, der falder paa de gode saavelsom paa de onde. Det, som berører Menneskehedens Ve eller Vel, maa være af en altomfattende Beskaffenhed og maa være anvendeligt paa alle dødelige i den samme Grad. Da Evangeliet blev forkyndt for Jordens Beboere i Tidens Midte, var det ingenlunde første Gang, det saaledes var bleven fremlagt for Dødelige. Det havde sin Oprindelse i Himlen, førend Verden blev dannet.

Joseph Smith sagde, at Kundskab er evig, Aanden er evig, Grundstofferne ere evige. Gud har aldrig skabt noget Princip, ejheller kunde han gøre det, for Principper have ingen Begyndelse ej heller nogen Ende. Gud bestemte visse Ordinanser og Anordninger, som vare grundede paa selveksisterende Sandheder og dannede dem til en Form af Love, som man kaldte Evangeliet. Dette Evangelium er bleven sendt til Verden i forskellige Tidsaldre, og blev først forkyndt kort efter Menneskets Fald. Beskaffenheden af samme forandres aldrig, og hvorsomhelst det findes, er det det samme.

Ældste Whitney forklarede her de første Principper henhørende til Evangeliet, saasom Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave og forklarede, hvorfor hvert enkelt af disse Principper paa den nøjagtigste Maade maa efterkommes af enhver, som ønsker at være Herren lydig. Og for at disse Ordinanser kunne blive anerkendte af Herren, maa de blive udførte af en Mand, som holder guddommelig Myndighed dertil. Evangeliet blev aabenbaret til Fader Adam, som viste Lydighed til samme, og som opsteg til Herlighed hinsides Paradiset. Enok, Noa, Abraham og Moses modtoge ligeledes disse til en Evangelie-Uddeling henhørende Velsignelser. Men da Folket, som Moses var Leder for, viste sig ude af Stand til at efterleve den højere Lov, blev Evangeliet og det melkisedekske Præstedømme borttaget fra Jorden for et Tidsrum af omtrent 1500 Aar, men blev atter gengivet, da Jesus kom i Tidens Midte. Jesus sagde til sine Disciple, at de skulle ikke „komme til Ende med Israels Steder, indtil Menneskenes Søn kommer." Paa det amerikanske Kontinent findes der Byer i Hundredevis beboede af Israeliter, om hvem Israeliterne under den romerske Regering aldrig havde hørt Tale. Jesus gjorde ikke Apostlene bekendte med, hvor lang Tid der vilde hengaa førend hans andet Komme; han tilbageholdt denne Kundskab ifølge sin guddommelige Visdom. Dersom de havde forstaaet, at der skulde hengaa et Tidsrum af 2,000 Aar førend dette vilde finde Sted, vilde de maaske have tabt Modet.

I disse de sidste Dage er en mægtig Profet bleven opreist, sagde Taleren, og dette var sket som Opfyldelse af Aabenbaringens 14de Kap. 6te til 7de Vers, hvor der tales om Engelens Komme med Evangeliet. Engelens Erklæring til Johannes om, at Evangeliet skulde komme fra Himlen, og at det skulde prædikes i den ganske Verden, var et sikkert

Bevis paa, at ingen af Nationerne paa den Tid vare i Besiddelse af samme. Joseph Smith var den sidste Uddelings store Profet, eller Forløberen for Herrens andet Komme. Alle de Tegn, der omtales af Frelseren i Forbindelse med de Begivenheder, som skulde finde Sted førend hans andet Komme, skete ikke i de første Apostles Dage. Iblandt disse Tegn vare de, at Solen skulde formørkes, og Maanen ikke give sit Skin. Evangeliet bliver nu atter prædiket til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Johannes hørte ogsaa en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager (Aab. 18: 4). Det er ifølge Lydighed til denne Røst, at de Sidste-Dages Hellige havde samlet sig i disse Dale. Ældste Whitney sluttede med at sige, at det er en Fejltagelse, naar der siges, at „Mormonismen" indtager en truende Holdning overfor Verden. Dens Opgave og Bestemmelse gaar i menneskevenlig Retning; den har alles Velfærd for Øje.

Mærkelig Profeti af Lutius Gratius,

nedskreven i en Bog med Titelen „Zions Haab", udgivet i Basel i Sveits i Aaret 1739. Bogen skal endnu kunne findes paa Universitetet i Basel.

„Det gamle sande Evangelium med dets Gaver er gaaet fortabt; falske Lærdomme have faaet Overhaand i enhver Kirke og ethvert Land. Alt, hvad vi kunne gøre, er at formane Folk til at være retskafne, frygte Gud og sky det onde, og til at bede, bede, bede. Bøn og et rent Hjerte kan mulig foraarsage, at en Engel vil besøge en dybt bekymret Sjæl. Men jeg siger eder, at inden et Hundred Aar vil Gud have talet igen, og vil genoprette sin gamle Kirke. Jeg ser et Folk ledet ved en Profet og trofast Ældste. De blive forfulgte, brændte og dræbte. Men i en Dal, der ligger ved Bredderne af en stor Sø ville de vokse og gøre Landet smukt og frugtbart; de ville have et Tempel af pragtfuld Bygning, og tillige være i Besiddelse af det gamle Præstedømme med Apostler, Profeter, Lærere og Diakoner. De sande troende ville blive indsamlede ved hurtige Sendebud; og derpaa vil Gud tale til ulydige Nationer ved Torden, Ild og Ødelæggelse, saadan som tilforn var uhørt i Verdens Historie."

Du, som begærer Visdom, bevar Budene, og Herren skal skænke dig den. (Sirak.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Søndag den 15. Juli 1906

Mormonismens Mission i Verden.

Den religiøse Organisation, der almindeligvis men dog urigtig kaldes „Mormonkirken", har en egen Mission i Verden, til hvilken den holder sig fast, og som udfordrer dens største Bestræbelser og fulde Tro og Tillid. Dens Udspredelses Maal er den ganske Verden uden Undtagelse. Dens Evangelium, som er det originale kristne Evangelium gengivet i sin Fylde, skal forkyndes til alle Nationer, til alle Klasser og til alle andre Trossamfund. Sin Myndighed og Autoritet har den faaet ved direkte guddommelig Oprindelse. Dette giver muligvis Anledning til den urigtige Opfattelse, at den i sig selv er saa udelukkende, at den nægter at der er noget godt ved noget som helst andet Samfund eller Parti. Dette er dog aldeles usandt. Naar den foregiver, at der kun kan være een Kirke, som er oprettet, anerkendt og styret af Kristus selv, fordi han er een, og er Vejen, Sandheden og Livet, er den derfor dog ikke uvidende om eller upaaskønnelig for det gode, der findes i de forskellige afvigende Sekter af Kristendom eller Hedenskab; ejheller forringer den gode Mænds og Kvinders Bestræbelser paa enhver Side.

„Mormonkirken" antager Sandhed, fra hvilken som helst Kilde den monne komme, enten den er af en religiøs eller verdslig Natur. For de Sidste-Dages Hellige er al Sandhed guddommelig, — har sit Udspring fra Guddommen, hvad enten den bliver kundgjort ved en Kristen eller en Hedning. Mormonismen indbefatter alt, hvad Videnskaben har stadfæstet, eller Naturen har frembragt, saavel som hvad Gud har aabenbaret. Den anerkender Forsynets Styrelse i Verdens Fremadskriden i materielle Ting. Dampkraftens Brug til Maskinerier; Elektricitetens Brug til Belysning, Varme, Lys og Drivkraft; de Underværker Verdens største Opfindere og Bygmestre have fuldført; den Intelligens der er udvist i Statsmænds Lovgivning for Menneskenes Velværen og almindelig Frihed; det opnaaede i Malerens, Billedhuggerens og Musikerens Kunst; enhver Frembringelse ved Tanke og Arbejde, der er for Menneskets Velværen, anerkender Mormonismen at udspringe fra Guddommen og gøres anvendelige gennem Mennesket, og den er rede til at gøre dem til sine i Teori og Praksis.

„Mormonkirken" forkaster intet stadfæstet historisk Faktum, ingen religiøs Sandhed, men afslaar kun Vildfarelser og Bedragerier. Den gør ingen Angreb paa andre Trosbekendelser, men staar fast til sin egen

Læredoms Forsvar. Den elsker og gør sig tilgode af hvad godt og sandt, der findes blandt Katolikker, Protestanter, Jøder, Hedninger eller Fritænkere. Den angriber ingen af dem, men har altid maattet forsvare sig imod dem lige fra Begyndelsen. Den tolererer alle Trosbekendelser, men har ingen Agtelse for Hyklere, falske Anklagere, Forrædere mod deres egen Samvittighed, og dem, der hade Retfærdighed. Den ser med Foragt paa dem, som falskeligen udgive sig for at være Herrens Tjenere, medens de kun i Virkeligheden ere Folkets Lejesvende, der prædike for Penge saadant, som vil behage deres Tilhørere og ere rede til at sælge deres Talent til den, som byder dem den højeste Pris. Men dog har „Mormonkirken" ingen Strid at føre, hverken med Præster eller Samfund paa Grund af deres Maade at lønne Præstestanden paa, naar deres Formaal kun er at udbrede deres egen Lære og ikke at gøre Angreb paa vort Samfund eller dets Ledere.

Vi anse hele Menneskeslægten som den levende Guds Sønner og Døtre, og ønske kun godt for dem i Tid og al Evighed. Vi indrømme deres Ret til at tilbede, hvad de behage, eller undlade Tilbedelse, og vi fordre den samme Rettighed for os selv, hverken mer eller mindre — netop vore borgerlige Rettigheder ifølge vort Lands og vor egen Stats Grundlove. Og vi ville fremdeles fordre denne Upartiskhed og hævde den med al vor Magt. Vi ønske ikke at forurette en eneste Sjæl, men tværtimod ønske vi alles Vel, og ere villige til at støtte Udførelsen af enhver god Gerning til Bedste for Menneskene enten i materiel, intellektuel eller aandelig Henseende. Dette er „Mormonismens" virkelige Tragten, og den brændende Længsel i hver sand og trofast Sidste-Dages Helligs Bryst. (Fra Deseret News.)

Afløsning. Følgende Ældster løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien, efter et hæderligt udført Arbejde, og sejle fra Liverpool med Dampskibet „Arabic" den 20. Juli: George M. Jørgensen, der har virket som Missionssekretær i København, til Levan, Utah; Gilbert Torgersen, som har præsideret over Kristiania Konference, til Logan, Utah; Lars L. Olsen fra Trondhjem til Provo, Utah.

Beskikkelser. Ældste Søren Rasmussen beskikkes til at præsidere over Kristiania Konference; Ældste Victor E. Madsen til Missionssekretær for den skandinaviske Mission; Ældste Martin Nielsen flyttes fra Aarhus til Københavns Konference.

Afrejst. Missionssekretær G. M. Jorgensen forlod København den 9. Juli for at gøre en Rundrejse gennem Berlin, Frankfurt, Paris, Calais, Dover og London, før han sejler med Dampskib fra Liverpool den 20. Juli. Hans mange Venner her ønske ham en god Fornøjelse paa sin Lysttur og en lykkelig Hjemrejse.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 208.)

Herren aabenbarede sig ogsaa i et Syn for Ananias og befalede ham at gaa til Saul af Tarsos, og sagde som Aarsag: „Se, han beder.“ Men endog denne Forsikring var næppe nok til at fordrive Ananias' Frygt, thi han vidste, hvad ondt Saul havde gjort i Jerusalem, og af hvad Grund han var kommen til Damaskus. Men Herren sagde til ham: „Gak hen, thi denne er mig et udvalgt Redskab;“ og Ananias gik derhen og ind i Huset, og idet han lagde sine Hænder paa ham, sagde han: „Broder Saul, Herren har sendt mig, Jesus, der aabenbaredes for dig paa Vejen.“ Denne var den første kristne Hilsen til ham, som skulde give og sende saa mange til andre. Ananias lagde sine Hænder paa ham og bød ham at rejse sig op (med gengivet Syn), blive døbt og fyldt af den Helligaand. Saaledes blev Saul, Forfølgeren, optaget i Jesu Kristi Kirke.

Saul havde nu ikke mere Brug for sin Kommission fra Theophilus, den jødiske Ypperstepræst, til at ødelægge de Hellige; thi nu havde han en Forjættelse om en anden fra Jesus selv, den store Ypperstepræst i Himlen, at han skulde frelse Sjæle for ham. Vi kunne tænke os, at han blev nogle Dage hos Ananias og andre Hellige, der glædede sig over hans Omvendelse, medens de samtalede om deres Herre og hans Tilkendegivelse i Synet til denne nye Discipel. Det fortælles os, at straks begyndte han at prædike i Synagogerne, at Jesus var Guds Søn, — i de samme Synagoger, til hvilke han var kommen i en ond Hensigt. Det opvakte straks Jødernes Had; han stod i Fare for at blive arresteret, mulig af dem han havde bragt med sig fra Jerusalem, hvilke uden Tvivl ansaa ham som en Forræder mod den jødiske Religion og Ypperstepræsten, som havde sendt ham til Damaskus. Derfor var det bedst for ham at forlade Byen; han var desuden ikke endnu belavet paa at paabegynde sit store Arbejde. Han havde siddet ved Gamaliels Fødder for at blive uddannet til en Lærer af den jødiske Lov; men han behøvede nu meget mere, at den store guddommelige Lærer vilde skikke ham for sin Mission som Apostel, som laa ham i Vente. Efter sin Daab, og før han begyndte sin Missionsvirksomhed, førtes Jesus af Aanden ud i Ørken. Ligeledes søgte Saul, efter sin Daab og før han paabegyndte sin Mission, Ensomhed, et Sted hvor han kunde være alene med Gud, bede til ham og blive belært ved hans Aand. Han gik ind i Arabien blandt Bjærgene ved det røde Hav. Det var der Moses kom til Guds Bjærg og talede med ham.

Det er ubekendt, hvorlænge Saul forblev i Arabien; men det maa have været mindst et Aar, men dog ikke flere end tre. Hans egen Udtalelse derom lyder: „Jeg gik ind i Arabien og vendte tilbage igen til

Damaskus". Sauls Tilbagevenden til Damaskus er bleven kaldet Begyndelsen til en langvarig Martyrdom. Vi vide ikke, hvorlænge han opholdt sig der, men det var maaske ikke over tre Aar. Han forsøgte at opbygge, hvad han først var kommen for at ødelægge. Ligesom Jøderne i Synagogen i Jerusalem, da de hørte Stephens Tale, ikke kunde modstaa den Kraft og Visdom, hvormed han talede, saaledes var det med dem, som hørte Saul i Synagogen i Damaskus. Som de i det ene Tilfælde søgte at faa Stephen dræbt, saaledes planlagde de her at faa Saul af Dage. Øvrigheden i Damaskus holdt med hans jødiske Fjender, og gav dem Tilladelse til at anholde ham, ligesom ogsaa de Øverste i Jerusalem havde givet ham Kommission paa at arrestere de Kristne i Damaskus.

Stadens Mure vare høje, og bevogtede af Soldater ved Portene, og foruden dem var der Jøder paa Vagt ved Dag og ved Nat. Men der var en, som bevogtede ham, og som ofte tilintetgør Menneskenes Planer. Op imod Muren stod et kristent Hus med et Vindue, fra hvilket Saul i en Kurv blev ladet ned udenfor Staden om Natten. I Mørket begyndte han sin Flugt mod Jerusalem. Denne Rejse var helt forskellig fra den, da han forlod den hellige Stad nogle faa Aar forud.

Som Saul nu nærmede sig Jerusalem og erindrede hvor mange store Begivenheder han havde oplevet, siden han sidst saa den Stad, maa mange Ting have kommet ham i Tanker og oprørt hans Sind. Idet han kom nær Stedet, hvor han havde set Stephens' kvæstede Legeme, kunde han tænke sig at høre Herrens Røst ligesom til Kain: „Hvad har du gjort? Din Broders Blod raaber til mig af Jorden." Dog har han tillige Forvisning om Guds Tilgivelse. Han kommer forbi „Golgatha" hvor Jesus af Nazareth blev korsfæstet, hvis Navn for ham nu har en anden Bethydning end forhen. Et Blik paa Josef af Arimatheas Have med den tomme Grav vilde minde ham om den opstandne Herre, som han havde set i sit Syn. Han var draget bort fra Jerusalem som en Rabbiner, en Farisæer, en Forfølger, hovmodig og grusom af Karakter; han kom tilbage ydmyg og blødhjertig, deres Ven og Forsvarer, som han engang hadede og forfulgte.

Hvad kan han vente, naar han kommer indenfor Murene og træffer sine gamle Kamerater i Forfølgelserne? Hans Skolekamerater hos Gamaliel, som havde æret ham mere end nogen anden, vilde nu vise ham Haan og Foragt. Han vidste, at ved at bekende den store Fejltagelse, han selv havde begaaet, vilde de føle sig selv dømte med ham. Og hvorledes vilde deres gamle Lærer modtage sin mest yndede Lærling, som nu havde forkastet mange af den store Rabbiners Lærdomme? Hvorledes vilde han blive behandlet af Theophilus, hvis Brev for Tilladelse til at forfølge de Hellige Saul slet ikke havde brugt, og maaske havde i sin Selvbebrejdelse ødelagt? Mon ikke det jødiske Raad nu vilde vende

deres Vrede paa ham, som paa Stephen, og i deres forbitrede Vrede gentage deres forhaanende Udraab, hvori han selv før havde deltaget, men nu med hans eget Navn brugt i Stedet for Stephens?

Men til Gengæld for alt dette, mon han ikke vilde nyde de Kristnes hjerteligste Modtagelse, da han nu selv var bleven een af dem? Ak, nej! Heri blev han skuffet; thi da han vilde slutte sig til Disciplene, vare de bange for ham, og vilde ikke tro, at han var omvendt. Dette er ikke at undres over. De vare kun faa i Antal, fattige og uden Beskyttelse fra Regeringen; de vare som en usel og ganske lille Faareflok. Om end Rygtet om hans Omvendelse var kommen fra Damaskus til Jerusalem, blev det ikke troet, og derfor vilde de Kristne være kolde og uimodtagelige for ham, mistroiske og bange. Han havde saaledes mistet sine gamle Venner uden at vinde sig nye. Med sin nye Mester kunde han dog sige: Jeg staar ikke alene, thi min Fader er med mig. Han fandt dog snart ogsaa en jordisk Ven.

Der er et smukt Sagn om Barnabas, som vi ere tilbøjelige til at tro er sandt. Det siges om ham, at han tidlig blev en Kristen og længe søgte at overtale sin tidligere Ven og Skolekammerat til Troen paa Kristus. Men da dette mislykkedes, ophørte deres Venskabelighed. Da Saul kom tilbage fra Damaskus, mødte han Barnabas paa Gaden, og da denne ikke vidste noget om den Forandring, der var sket med Saul, forsøgte han igen at vende ham fra hans Forfølgelser, og satte Tro paa Kristus og forene sig med den lille Flok Troende. Saul faldt paa Knæ for ham og græd, og fortalte ham derpaa, hvad der var sket. Man kan slutte sig til, at det Venskab, der ophørte ved Barnabas' Omvendelse, genoprettedes ved Sauls. Det Venskab, der stiftedes mellem dem i Skolen i Tarsos og fortsattes hos Gamaliel, blev nu fornyet og var stærkere end nogensinde før. Barnabas blev som en trøstende Engel til sin gamle Ven. Han udviste sin Tillid til Saul ved at anbefale ham til Peter, som var Kirkens Leder i Jerusalem. Det var Sauls største Ønske at stifte Bekendtskab med denne Apostel, baade for hans Medfølelse og Vejledning. I et af sine Breve skriver han: „Jeg gik op til Jerusalem for at se Peter, og forblev hos ham femten Dage."

Hvilket glædeligt Møde og behageligt Besøg dette maa have været! Med største Interesse lyttede Saul til Peters Forklaring om Jesu Person, Karakter og Gerninger, medens han i tre Aar vandrede om med sine Disciple. Hvor opmærksom lyttede han ikke til Peters Fortælling om Frelserens Prædiken paa Bjærget, ja næsten som om Ordene faldt fra dennes egne Læber; ligeledes hvad han havde lært ved Stranden og i Templet; og til hans Fortælling om de mærkværdige Gerninger, Jesus havde gjort, hvilke bevidnede hans guddommelige Magt over Mennesker og Naturkræfterne. Peter vilde fortælle ham om sit intime Bekendtskab med Herren; hvorledes han havde vandret med ham paa Galilæasøens

Bølger, og var en af de tre Vidner til Jairus' Datters Opvækkelse fra Døden, samt at han var selv Vidne til Kristi Lidelse i Gethsemane Have, og mange andre mærkværdige Ting.

Saul vilde ogsaa fortælle Historien om sit Syn: det utaalelige Lys og den forherligede Kristus, der sagde: „Jeg er Jesus af Nazareth, som du forfølger;" om hvorledes han selv laa hjælpeløs paa Jorden, til Jesus bød ham at staa op; og hvorledes det hele var til at berede ham for det Arbejde, der forelaa ham at udføre blandt Menneskene.

Saaledes mødte hinanden Fiskermanden fra Galilæa og Teltmageren fra Tarsus og de vare sammen et Par Uger; den ene havde hørt Jesu Røst og set hans Ansigt her paa Jorden, den anden i Himlen; hver af dem var kaldet af ham til at være hans Apostel. Barnabas præsenterede ogsaa Saul for de andre Apostle og fortalte dem, hvorledes Saul havde set og talt med Herren i sit Syn og havde med Frimodighed vidnet om Jesus i Damaskus.

Dette var et meget mindeværdigt Punkt i Sauls Liv og Kirkens Historie. Fra denne Stund var han regnet blandt de Helliges Tal i Jerusalem. Vistnok var det hans Hensigt at opholde sig der og overbevise Jøderne om, at den korsfæstede Jesus var den forventede Messias. Men Tiden var kommen, som Ananias i Damaskus havde forudsagt, da Saul skulde frembære Jesu Navn til Hedningerne. Ligesom i Damaskus, var der nu en Plan lagt her for at bringe ham af Dage. Han fortæller, hvorledes Herren styrede hans Gang: „Og det skete mig, der jeg kom tilbage til Jerusalem og bad i Templet, at jeg faldt i Henrykkelse, og saa ham (Jesus) sigende: skynd dig og gak hastig ud af Jerusalem, thi de ville ikke annamme dit Vidnesbyrd om mig. — Rejs hen; thi jeg vil udsende dig langt bort til Hedningerne." Saaledes blev det ham tredie Gang sagt, hvem han skulde arbejde iblandt. Endnu en Gang rejste han til Kilesien og Tarsos, der var hans Hjemstavn i hans Ungdom. Omgiven af velkendte Scener og Afguderi, forkyndte han det herlige Evangelium, han havde lært, medens han var borte fra dem.

Joppe, som laa ved Middelhavet lige vest for Jerusalem er en gammel Søstad, der særlig erindres som den, til hvilken Salomon lod flyde sine Cedre, der blev brugt ved Templets Bygning. Omtrent 26 Sømile fra Joppe mod Nord laa Cæsarea, den Søstad, hvor Saul kom i Land paa sin første Rejse til Jerusalem. Disse to Byer ville altid erindres tilsammen paa Grund af en mærkelig Begivenhed i Kristendommens tidlige Historie. I Joppe var der et Hus, bekendt som Simon, Garverens, hvori boede en anden Simon, med Efternavnet Peter. Ligesom alle andre dersteds havde Huset et fladt Tag, hvilket var et godt og bekvemt Sted at være i Enrum. Der gik Peter op en Dag for at bede og planlægge sit Arbejde. Et vanskeligt Spørgsmaal synes at have foruroliget ham, og det var: Er Kristi Evangelium — det frelsende

Budskab — for Hedningerne saa vel som for Jøderne? Som Jøde havde han altid tænkt, at det ikke var. Nu skulde dette Spørgsmaal besvares, ikke for Peter alene, men for alle Folk. Medens han saaledes betragtede dette Spørgsmaal og bad til Gud, saa han Himlen aaben og havde et herligt Syn. Han hørte Guds Røst, der aabenbarede for ham, at Kristus havde lidt Døden for alle Mennesker, og alle, baade Jøder og Hedninger kunde frelses ved ham.

Straks efter denne Aabenbarelse var sket, hørtes andres Stemmer nede i Gaarden. Disse vare Hedninger. En af dem var i Soldaterdragt. Efter at have spurgt, om det var Simon Garvers Hus, spurgte de efter Simon Peter, hvilket han hørte. Medens han endnu tænkte paa det Syn han saa, sagde Aanden til ham: „See, tre Mænd søge efter dig; derfor staa op, stig ned og drag med dem uden at tvivle; thi jeg haver udsendt dem." Han steg ned til Mændene og sagde: „Se, jeg er den, som I lede efter; hvad er Aarsagen, hvorfor I ere her?" De fortalte ham, at de vare Sendebud fra Cornelius, en Høvedsmand i Cæsarea, en retfærdig og gudfrygtig Mand, højagtet af Jøderne. Han havde i et Syn set en Engel, der kaldte ham ved Navn, Cornelius, og sagde, at Herren havde Velbehag i hans Bønner og Almisser, og bød ham sende Bud efter Peter, som skulde sige ham, hvad han skulde gøre. Da de havde aflagt deres Budskab, udtalte Peter sin Beredvillighed til at gaa med dem, men bød dem at blive hos ham til næste Dag, hvilket de gjorde, og da begyndte deres Vandring til Cæsarea.

Cornelius var en Hedning. Før Peter havde sit Syn, vilde han ikke have gaaet til en saadan Mand med Evangeliet; men nu var han ganske anderledes stemt. Han inviterede seks Kristne fra Joppe med sig til at bevidne denne mærkelige Begivenhed, at en kristen Jøde, en af Jesu Apostle skulde bære Evangeliet til en Hedning.

Fire Dage efter Cornelius havde udsendt sine Sendebud til Joppe, kom de tilbage med Peter og hans Trosfæller. Da de ankom til Høvedsmandens Hjem, kastede denne sig ned for Apostlen og tilbad; men Peter løftede ham op og sagde: „Staa op; jeg er og selv et Menneske." Tilsammen gik de ind i Huset, hvor der var mange forsamlede for at modtage ham, som Cornelius ifølge Engelens Befaling havde sendt Bud efter. Cornelius fortalte nu om sit Syn og sin Glæde over Peters Komme til hans Hus, hvortil Apostlen svarede med disse Ord, der dengang syntes meget forunderlige: „Jeg befinder i Sandhed, at Gud anser ikke Personer; men hvo iblandt alle Folk, som ham frygter og gør Retfærdighed, er ham behagelig." Han talte derpaa om Fred ved Jesum Kristum, om hvorledes han vandrede omkring og gjorde godt og helbredede de lidende; om hans Korsfæstelse og Opstandelse; om de mange Vidundere Apostlene havde set ham gøre; om hans Befaling, at Evangeliet skulde prædikes i den ganske Verden, og at alle, som tro paa ham

og adlyde hans Befalinger, skulde faa deres Synder tilgivne. „Der Peter endnu talede disse Ord, faldt den Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet." Høvedsmandens Hus blev et kristent Hus; han og hans Familie og troende Venner bleve døbte.

Kirken i Jerusalem fik at høre, hvad Peter havde gjort i Cæsarea; men da de ikke vidste alt, hvad der var foregaaet, bleve de forundrede og fornærmede derover. Ved hans Ankomst til den hellige Stad bebrejdede de ham, for at have gaaet ind til Hedningen Cornelius, ja for endog at have spist hos ham. Men Peter fortalte dem om sit Syn i Joppa og forklarede dets Betydning; ligeledes fortalte han dem om det Syn Cornelius havde, og hvorledes den Helligaand var kommen over dem, som var i Høvedsmandens Hjem, ligesom den kom over de jødiske Troende i Jerusalem paa Pinsefestens Dag. De fleste af dem, som hørte Peters Forklaring, indsaa Rigtigheden deraf. De forstod nu, hvad de ikke før vidste, nemlig at Kristus var alle Menneskers Frelser. Med lige saa stor Glæde som Forundring prisede de Gud for hans Naade mod Hedningerne saavel som mod Jøderne. (Fortsættes.)

Sandhed er Sikkerhed; den staar ikke i Fare. Om end den underkues og begraves, det være sig af Fjender eller Venner, vil den staa frem igen med stærkere Livskraft og uimodstaaelig Magt til at kæmpe sig frem til en herlig Sejr. Men ofte gøres Undertrykkelse af en Blanding af Usandhed med Sandhed nødvendig, for at den rene Sandhed maa indtage Pladsen og fremskinne i sin fulde Herlighed. Gud tillader Nedbrydelse af anerkendte Stater, Kirker, Religioner og Videnskaber — ikke at Menneskene skulde berøves Sandhed, Kundskab eller Lov, men at bedre Love og Regeringer, renere Kirker, mere Kundskab og en klarere Indsigt i Sandheder maatte erholdes, saa at „Himmerriges Rige paa Jorden" maatte virkeliggøres. (G. D. Herron.)

Frihed er: Magt til at gøre, hvad Samvittigheden siger er ret. Den, som ikke har Magt til at adlyde Samvittighedens Bydende, er en Slave. Slaveri kan kun komme af een Aarsag, nemlig Mangel paa Villiekraft til at adlyde Samvittigheden. Den, som har denne Magt og bruger den, er fri, om end hans Legeme er bunden med Lænker.

(Ann Walling.)

Hvo som frygter Herren, ham skal det gaa vel paa det sidste, og paa sit Endeligts Dag skal han finde Naade. (Sirak.)

Mel.: Count your Blessings.

Naar paa Livets Bølger grumt du tumles om,
Naar du synes Verden er for kold og tom,
Tænk paa Livets Goder, tag dem hver for sig,
Se hvor meget Herren dog har gjort for dig.

Kor: Se Guds Gaver — tag dem hver for sig —
Se hvad Herren dog har gjort for dig.
Se Guds Gaver — tag dem hver for sig —
Se hvor meget Herren dog har gjort for dig.

Er dit Sind betynget paa din Vandring her?
Synes Vejen møjsom og din Byrde svær?
Tænk paa Herrens Gaver, se paa Livet ret,
Paa dets lyse Side er det ej saa slet.

Naar du ser paa andres Gods og andres Guld,
Husk, at Herren lovet har en Glæde fuld;
Tænk paa Herrens Løfter — evigt Liv at faa —
Ej for Penge købes, hvad du kan opnaa.

Lad ej Modet synke — om du ej er stor,
Herren til den „Lille" gav sit Trøstens Ord;
Tænk paa Herrens Løfter — alt var til de smaa,
Og hvad han har lovet, kan du lide paa.

Frit fra det engelske af F. C.

Missionærernes Rapport for Juni 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
J. P. L. Breinholt	Aalborg	22	3861	432	3071	172	71	4		2
Joseph L. Petersen	Aarhus	20	5603	389	4537	1189	88	15	3	6
Niels L. Lund	København	20	6240	486	5314	679	49	10		1
Adolph M. Nielsen	Bergen	18	4762	566	2211	485	54	1		
Gilbert Torgerson	Kristiania	29	5350	1237	6415	1756	110	13	2	5
Ephraim Petersen	Trondhjem	24	3658	863	2380	613	30	2		
Totalsum for Missionen		133	29474	3973	23928	4894	402	45	5	14

Indhold:

Har Almagt at gøre med Ulykker 209
Tale af Apostel Orson F. Whitney 212
Mærkelig Profeti af Lutins Gratius 215
Redaktionelt:
Mormonismens Mission i Verden 216
Afløsning 217
Bestikkelse 217
Afrejst 216
Sankt Pauli Levnedsløb 218
Poesi. Guds Gaver 224
Missionærernes Rapport for Juni 1906 224

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København M.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).